

Чорний кіт

Микола Костомаров

Очі плачуть, серце ное;
Ніщо смути не спокое:
Дівчиноньку я кохаю,
Вдень і вніч об ней гадаю,
Але дівка горделива,
І спесива, і перхлива.
До тебе прийшов, бабусю:
"Що, скажи, робить я мусю?"
"Покинь, хлопче, смуту пріч:
Під Великдень, в темну ніч,
В пусту хату ти іди,
Розложи собі огонь,
На огонь постав води,
Хай зогріється вода, -
І як зателенька дзвон,
Возьми чорного кота
І в воді його звари;
Потім кості одбери:
Буде в кістках гапличок,
Буде в кісточках гвіздок:
Дівку гапличком поруш, -
Буде вік тебе любити;
Дівку гвоздиком поруш, -
Не захоче і глядіти!"
Стоїть ширитвас серед хати,
У йому вар кипить, шкварчить;
І чорний кіт нявчить в торбині,
І хлопець кра[й] вікна сидить
І слухає: от-от задзвонять!
Дзвін загудів, - а він мерщій
Кота із торби та в окроп -
А кіт з окропу та на його...
Мау-мяв... пфу... мс-няя у...

Що дальш було, не знаю я
І ні од кого не дізнався.
Тільки на празник хлопець наш

Сидів із дряпаною твар'ю
У запечку, як стара баба,
А мати, котра все узнала,
Так йому промовляла:
"І ти повірив, божевільний,
Що стара відьма набрехала!
Хотів, щоб дівчина кохала!
Над серцем хоч ніхто не вільний:
Кого любити не звелить, –
Нічим його не улестить.
А все ж то не через котів
Дівчата люблять парубків.
І коли хочеш, дурню, знати,
Що може вам кохання дати,
То ти у мене би спитай:
І я колись малою гралась
І дівкою колись кохалась,
А вже хто б як не мастерив,
Мене б кішками не зманив!
Через добрий норов та любов
Дівочька йдеться вам любов!"
Тепер, великий дурень, хай,
Із ошкар'ябаною пикою,
Він похристосується з дівкою!